

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA

Bfv.I.661/2007/8. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, a 2008. év január hó 29. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A hamis tanúzás büntette miatt I.r.terhelt és társai ellen folyamatban volt büntető ügyben az **I. r. terhelt védője**, valamint a **III. r. terhelt** által - védője útján - benyújtott felülvizsgálati kérelmet elbírálva a Szegedi Városi Bíróság 4.B.823/2003/62. számú ítéletét, valamint a Csongrád Megyei Bíróság 2.Bf.1068/2006/31. számú végzését **hatályában fenntartja.**

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítványok előterjesztői, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem terjeszthetnek elő.

I n d o k o l á s

A Szegedi Városi Bíróság a 2006. április 21. napján kelt 4.B.823/2003/62. számú ítéletével az I. és III. r. terheltet bűnösnek mondta ki büntetőügyben elkövetett hamis tanúzás büntetnében - melyet a III. r. terhelt bűnsegédként követett el -; ezért az I. r. terheltet egy év nyolc hónapi börtönbüntetésre és három évi közügyektől eltiltásra, a III. r. terheltet egy év két hónapi börtönbüntetésre és két évi közügyektől eltiltásra ítélte. Az I r. terhelttel szemben elrendelte a vele szemben a Szegedi Városi Bíróság 8.B.883/1997/118. számú ítéletével kiszabott két évi börtönbüntetés végrehajtását is.

Az első fokú ítéletben megállapított tényállás lényege a következő:

A Szegedi Városi Bíróság a B.883/1997/17. számú - a Csongrád Megyei Bíróság 1.Bf.709/1998/17. számú határozatával 1999. március 23. napján jogerőre emelkedett - ítéletével az I. r. terhelt fiát 2 rendbeli aljas indokból elkövetett súlyos testi sértés büntettének kísérlete, társtettesként elkövetett kényszerítés büntette, 9 rendbeli aljas indokból elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette - melyből 7 rendbeli társtettesként, 2 rendbeli felbujtóként elkövetett -, 2 rendbeli társtettesként elkövetett erőszakos közöszlenség büntette, 3 rendbeli szemérem elleni erőszak büntette - melyből 2 rendbeli társtettesként, 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett -, 4 rendbeli természet elleni erőszakos fajtalanság büntette - melyből 3 rendbeli társtettesként, többek által elkövetett -, 5 rendbeli kitartottság büntette, 7 rendbeli folytatólagosan elkövetett kerítés büntette - melyből 4 rendbeli társtettesként, 1 rendbeli üzletszerűen, 2 rendbeli 18. életévét be nem töltött személy sérelmére, 3 rendbeli erőszakkal, illetve fenyegetéssel elkövetett, és ez utóbbiból 1 rendbeli kísérlet -, kifosztás büntette, 2 rendbeli kiskorú veszélyeztetésének büntette és 8 rendbeli közokirattal visszaélés vétsége miatt halmazati büntetésül tizenkét évi fegyházbüntetésre és tíz évi közügyektől eltiltásra, valamint öt év kitiltásra ítélte.

Ugyanezen ítéletével a jelen ügy I. r. terheltjét felbujtóként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette, tizennyolcadik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett kerítés büntette és 3 rendbeli büntetőügyben elkövetett hamis tanúzásra felhívás vétsége miatt két évi börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását öt évi próbaidőre felfüggesztette.

Az ebben az ítéletben elbírált cselekmények közül I.r. terhelt fia több rendbeli cselekményt a sértett sérelmére követett el. Ezen túl az I.r.terhelt a tényállás szerint fia érdekében az ügy további sértettjeit fenyegetéssel hamis tanúvallomás tételére akarta kényszeríteni.

A sértettet ugyanezen ügy kapcsán az ORFK Bűnügyi Főigazgatósága bevette a tanúvédelmi programba, ez a státusza azonban a jelen ügy miatt megszűnt.

Az I. r. terhelt többször adott megbízást információk megszerzésére egy magánnyomozónak, aki egy magánnyomozó Kft. nevében járt el. Így többek között a magánnyomozó megbízást kapott arra is, hogy a terhelt fia érdekében benyújtandó perújítási indítványhoz információkat szerezzen, illetve ellenőrizzen, és hallgassa meg a sértettet, akinek nyilatkozatát rögzítse.

Az I. r. terhelt ezen túl 2002. augusztus 13. napján megbízást adott egy ügyvédnek, hogy fia nevében védőként az előbb ismertetett ítéletek ellen perújítást kezdeményezzen.

Ezt megelőzően kapcsolatba került a jelen ügy IV. r. terheltjével, aki a korábbi időkből ismerte a sértettet. Terhelt-társát azzal bízta meg, hogy közölje a sértettel: amennyiben a fiára a jogerősen befejezett ügyben tett terhelő vallomását visszavonja, 500.000 forintot fizet neki, és a család bosszúvágya is megszűnik.

A megbízásnak eleget téve a IV. r. terhelt 2002. augusztus 12. napján felkereste két ismerőisével együtt a sértettet, aki ekkor egy tanyán élt. A sértettel folytatott beszélgetés közben telefonon felhívta az ügy II. r. terheltjét is, aki - miután a IV. r. terhelt a sértettnek átadta készülékét - ugyancsak megerősítette az ajánlatot.

A sértettben a sérelmére korábban elkövetett bűncselekmények miatt az ajánlat komoly félelmet váltott ki, ezért - hogy időt nyerjen - közölte, hogy elfogadja azt.

2002. augusztus 24. napján a II. r. terhelt felhívta a sértettet, és közölte vele, hogy másnap egy pizzeriában kell megtennie a korábbi vallomását visszavonó nyilatkozatát. Ekkor arra is pontosan kioktatta, hogy mit mondjon.

2002. augusztus 25. napján a sértett akkori élettársával és a IV. r. vádlottal együtt a pizzeriába ment, ahol megjelent a III. r. terhelt is, akit a korábbi büntetőeljárásban - a sértett sérelmére elkövetett bűncselekmények kapcsán - tanúként kihallgatták, és tisztában volt azzal, hogy a sértett akkor milyen vallomást tett.

A pizzeriában a sértett a II. r. terhelttől kapott instrukcióknak megfelelően megtette korábbi vallomásától eltérő nyilatkozatát. Ezt a III. r. terhelt magnószalagra rögzítette, majd a szalagot eljuttatta az I. r. terheltnek.

Ezt követően a II. r. terhelt ismét felhívta a sértettet, és közölte vele, hogy ezt a nyilatkozatát egy magánnyomozó előtt is meg kell ismételnie. Ezért 2002. augusztus 27. napján a magánnyomozó Kft irodájába ment. Az iroda előtt várta az I. r. terhelt, aki megfenyegette: amennyiben nem megfelelően nyilatkozik, a családjával együtt „kiírtja”. Ezt követően a sértett a kft. irodájában a III. r. terhelt jelenlétében magánnyomozók előtt megtette a tőle megkívánt, a korábbi vallomásával ellentétes, valótlan tartalmú nyilatkozatát, amelyet a magánnyomozók jegyzőkönyvben rögzítettek.

Később a II. r. terhelt újra felhívta a sértettet azzal, hogy nyilatkozatát egy ügyvéd előtt is meg kell ismételnie Budapesten. Erre azonban már nem került sor, mivel a sértett 2002. szeptember 6. napján a Csongrád Megyei Ügyészségi Nyomozó Hivatalnál feljelentést tett.

Az I. r. terhelt által meghatalmazott védő a Szegedi Városi Bíróságon a fia érdekében perújítást kezdeményezett, és abban 2002. szeptember 18. napján a sértett nyilatkozatáról a nyomozóirodában készült jegyzőkönyvet, valamint a III. r. terhelt által készített hangfelvétel leírását becsatolta. A védőnek a nyilatkozatok valótlan tartalmáról nem volt tudomása.

A Szegedi Városi Bíróság 2002. december 10. napján kelt 16. B. 1596/2002/4. számú végzésével a perújítási indítványt elutasította. A Csongrád Megyei Bíróság a 2003. március 3. napján kelt 3. Bf. 132/2003/2. számú határozatával a végzést helybenhagyta.

.-.-.-.

Az első fokú ítélet ellen az I. és III.r. terheltek, illetve mindkét terhelt védője fellebbezést jelentettek be, elsősorban a terheltek felmentése, másodsorban a büntetés enyhítése érdekében.

A Csongrád Megyei Bíróság a 2007. június 4. napján kelt 2.Bf.1068/2001/31. számú végzésével az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyta; az abban megállapított tényállást kiegészítette azzal, hogy az I. r. terhelt sem a terhére megállapított bűncselekmény elkövetésekor, sem a határozat meghozatalakor nem szenvedett kóros elmeállapotban.

A jogerős határozatok ellen az I. r. terhelt védője, és a III. r. terhelt - utóbbi védője útján - nyújtott be felülvizsgálati indítványt.

Az I. r. terhelt védője a felülvizsgálat alapjaként a Be. 416. § (1) bekezdés a) és b) pontját jelölte meg.

Indítványában elsősorban arra hivatkozott, hogy védence a hamis tartalmú okiratot a perújítás kapcsán másodfokon eljáró bíróságra 2003. március 5. napján érkezett beadványában vissza kívánta vonni, illetve indítványozta annak a bizonyítékok köréből történő kirekesztését, és ezért vele szemben az eljáró bíróságoknak alkalmaznia kellett volna a Btk. 241. § (2) bekezdését. Álláspontja

szerint tévedett a bíróság, amikor ezt a rendelkezést azért nem találta alkalmazhatónak, mert a beadvány megérkezésekor az eljárás már jogerősen befejeződött, hiszen akkor, amikor ez a nyilatkozat a bírósághoz megérkezett, védenccé még nem tudhatott arról, hogy a másodfokú bíróság a 2003. március 3. napján megtartott tanácsülésen ügydöntő határozatot hozott. A határozat kézbesítésére ekkor még nem került sor, ráadásul a beadvány dátuma 2003. március 1. napja.

Utalt arra, hogy a Btk. 238. § (2) bekezdés c) pontja szerinti hamis tanúzásért a (3) bekezdés szerint nem büntethető a büntetőügy terheltje. Miután pedig védenccé a perújítással megtámadott határozat alapügyének az egyik terheltje volt, rá is irányadó ez a büntethetőséget kizáró ok.

Hivatkozott végül arra, hogy miután a vád tárgyává tett okiratokra a perújítási eljárásban született másodfokú határozat nem tért ki, azok semmilyen jelentősséggel nem bírtak a perújítási indítvány elbírálása kapcsán, a határozat meghozatalában szerepet nem játszottak, így az azok becsatolásával esetlegesen elkövetett bűncselekmény társadalmi veszélyessége egyébként is hiányzik.

Mindezekre figyelemmel elsősorban védenccé felmentésére, másodsorban a terhére megállapított bűncselekmény minősítésének megváltoztatása mellett a büntetés kiszabásának mellőzésére tett indítványt. Azt azonban, hogy a cselekmény helyes minősítése álláspontja szerint mi lenne, nem jelölte meg.

A III. r. terhelt - védője útján - benyújtott felülvizsgálati kérelmének jogalapját nem jelölte meg.

Az indítvány szerint a hamis tartalmú bizonyítékok a B.1596/2002. szám alatt folyamatban volt büntető ügyben „nem is kerültek benyújtásra”. A perújítási eljárás iratai között azok nem szerepelnek, és a perújítási eljárásban hozott első fokú határozat sem bírálta el azokat. Annak indokolásában a bíróság egyáltalán nem foglalkozott a sértett hangját tartalmazó felvétellel, az annak tartalmát rögzítő irattal, illetve a nyomozóirodánál felvett jegyzőkönyvvel. Amennyiben azok a bírósághoz megérkeztek volna, a bíróság azokat érdemben elbírálta volna.

Ezen túl a védő álláspontja szerint akkor, ha a bűncselekmény megvalósult volna, az hamis tanúzásnak minősülne, és annak tettese a sértett lett volna. A hamis tanúzásra rábíró személy pedig csak ennek a cselekménynek a felbujtója lenne. Védencének azonban nem volt tudomása arról, hogy a perújítással megtámadott alapeljáráásban a sértett milyen tartalmú vallomást tett, így arról sem, hogy az újabb nyilatkozata valótlan tartalmú. Ezért nem nyújthatott

szándékosan segítséget a sértett vallomásának megváltoztatásához sem.

Véleménye szerint az I. r. terhelt nem is lett volna felelősségre vonható hamis tanúzás miatt, miután abban az esetben, ha a perújítást a fia érdekében elrendelik, az rá, mint az alapeljárás egyik terheltjére ugyancsak kihatott volna. Így védence sem felelt volna ezért bűnsegédként.

Felvetette, hogy a terhelt hozzátartozója által adott meghatalmazás a büntető ügyben, így a perújítási eljárásban is csak addig érvényes, amíg az a fél, akinek a javára a perújítást előterjesztik, alá nem írja az ügyvédi meghatalmazást. A kizárólag az apa által aláírt meghatalmazás csak arra jogosította fel az ügyvédet, hogy a büntetés-végrehajtási intézetben konzultáljon az I.r.terhelt fiával, és ott vele aláírasson egy meghatalmazást arra, hogy a nevében a perújítás során eljárjon.

Utalt arra is, hogy a megtámadott határozatokban nem szerepel a bűncselekmény elkövetésének helye és ideje, miután egyik határozat sem tartalmazza, hogy a hamis tartalmú bizonyítékokat hol és mikor használták fel. Márpedig a hamis tanúzást sem egy pizzeriában, sem egy magánnyomozói irodában nem lehet elkövetni, ahogy postai úton sem.

Ezért védence felmentését kérte az ellene emelt vád alól.

A Legfőbb Ügyészség a megtámadott határozatok hatályban tartására tett indítványt. Álláspontja szerint a felülvizsgálati indítványok mérlegelést támadó részükben kizártak, egyebekben pedig alaptalanok. Az eljáró bíróságok nem sértették meg az anyagi jog szabályait, a cselekmények jogi minősítése és a kiszabott büntetés is törvényes (BF.1946/2007.).

A felülvizsgálati indítványok az alábbiak szerint részben a törvényben kizártak, részben alaptalanok.

Az I. r. terhelt védője a jogerős határozat által megállapított tényállást támadta akkor, amikor arra hivatkozott beadványában, hogy a megtámadott határozatok nem tartalmazzák a cselekmény részletes leírását, azt, hogy mikor is követte el védence a hamis tanúzást, továbbá a perújítási eljárásban hozott első és másodfokú határozat nem utal a vád tárgyává tett hamis okiratokra és a sértett nyilatkozatára, így azoknak a perújítási határozatok meghozatalában szerepük nem volt.

Ugyanezt tette a III. r. terhelt védője is, amikor indítványát arra alapozta, hogy a hamis tartalmú okirati bizonyítékok benyújtására a perújítási eljárásban nem is került sor, illetve a tényállás nem tartalmazza azok felhasználásának helyét és idejét; továbbá védencének a bizonyítékok hamis tartalmáról nem is volt tudomása.

A Be. 423. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó; a felülvizsgálati indítványban az nem támadható.

Az indítványok a tényállást támadó részükben ennek megfelelően a törvényben kizártak.

Az I.r.terhelt fia érdekében benyújtott perújítási indítvány elbírálásakor hatályos 1973. évi I. törvény 276. § (1) bekezdése, illetve a jelenleg hatályos Be. 408. § (1) bekezdése szerint a bíróság jogerős ítéletével elbírált cselekmény (alapügy) esetén perújításnak van helye, ha

a) az alapügyben akár felmerült, akár fel nem merült tényre vonatkozó olyan új bizonyítékot hoznak fel, amely valószínűvé teszi, hogy

1. a terheltet fel kell menteni, lényegesen enyhébb büntetést kell kiszabni, vagy a büntetőeljárást meg kell szüntetni;

c) az alapügyben hamis vagy hamisított bizonyítékot használtak fel.

A perújítási kérelem az alapügyben megállapított tényállást megalapozó - az I.r.terhelt fiára nézve terhelő vallomást tevő - tanúk szavahihetőségét támadta; a felajánlott - és újként megjelölt - bizonyítékok pedig azonosak voltak az alapügyben már megvizsgáltakkal. A perújítással megtámadott határozatokat hozó bíróságok a már meghallgatott sértettek és a megjelölt további tanúk vallomását bizonyítékként értékelték. Így - miután a bizonyítékok felülmérlegelésére a perújítás megengedhetőségének vizsgálatánál nincs lehetőség -

a perújítási kérelmet elbíráló bíróság nem találta megengedhetőnek perújítási ok (új bizonyíték) hiányában a perújítási eljárást.

Arra pedig, hogy hamis bizonyítékot használtak fel, nem is történt - és nem is történhetett - utalás. Erre ugyanis csak abban az esetben lett volna lehetőség, ha a hamis bizonyíték felhasználását - jelen esetben a sértett hamis tanúzását - jogerős ítélet megállapította volna, vagy annak megállapítását bizonyítottság hiánya zárta volna ki (1973. évi I. törvény 276. § (2) bekezdés a) pontja; hatályos Be. 408. § (2) bekezdés a) pontja). A sértett ellen azonban hamis tanúzásért még feljelentést sem tettek.

A fentiekből egyértelműen levonható az a következtetés, hogy a perújítás kapcsán eljáró bíróságok megvizsgálták a perújítási indítványban megjelölt bizonyítékokat. Azok egyenkénti részletezésére nem volt szükség, értékelésére pedig lehetőség.

A fent kifejtett okból nem foglalhatott állást a perújítás kapcsán eljáró bíróság abban a kérdésben sem, hogy a sértett szavahihetőségének megdöntését célzó két okirati bizonyíték valódi vagy hamis. A perújítási indítványban a sértett vallomására egyébként is mint új bizonyítékra hivatkoztak, holott őt már az alapeljárásban kihallgatták, így vallomása új bizonyíték semmiképp sem lehetett.

Az pedig, hogy mikor és hogyan került sor a hamis okiratok szolgáltatására, a megtámadott első fokú határozat tényállása pontosan tartalmazza, mint ahogy tényként szögezi le azt is, hogy a III. r. terhelt tisztában volt a sértett az I.r.terhelt fiát terhelő vallomásának tartalmával.

A Be. 416. § (1) bekezdés a) és b) pontja szerint felülvizsgálatnak akkor van helye a jogerős ügydöntő határozat ellen, ha a terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jogszabály megsértésével került sor, illetve a cselekmény törvénysértő minősítése, vagy a büntetőjog más szabályainak megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki.

A felülvizsgálat során ilyen ok nem volt megállapítható.

Nem megalapozott ugyanis a védők azon álláspontja, hogy a Btk. 238. § (3) bekezdésére figyelemmel az I. r. terhelt nem büntethető tettesként a hamis tanúzásért, és ezért nem büntethető felbujtóként a III. r. terhelt sem.

Az idézett rendelkezés szerint a büntető ügy terheltje valóban nem büntethető a Btk. 238. § (1) bekezdés c) pontja szerinti - azaz a vád tárgyává tett bűncselekménynek megfelelő - hamis tanúzásért.

A büntető ügy, amelyben az I. r. terhelt a hamis okiratokat szolgáltatatta, a fia javára kezdeményezett perújítási eljárás volt. A perújítási indítványt kizárólag a fia érdekében terjesztették elő, így abban - ha a perújítás elrendelésére sor is került volna - ő terheltként nem is szerepelhetett. Ráadásul az alapügyben hozott és perújítással megtámadott jogerős ítélet szerint a sértett sérelmére az I.r. terhelt fia által elkövetett bűncselekmények megvalósításában az I.r.terhelt nem vett részt, ezekkel a cselekményekkel ő nem is volt megvádolva.

Így a hamis bizonyítékokat ez okból sem az ügy terheltjeként szolgáltatatta.

Ezért javára a büntethetőséget kizáró ok nem volt megállapítható, így bűnösségének megállapítása nem eredményezett anyagi jogszabálysértést. Ugyanezen okból megalapozott a III. r. terhelt bűnösségére levont következtetés is.

A Btk. 241. § (2) bekezdése szerint annak a büntetése korlátlanul enyhíthető - különös méltánylást érdemlő esetben a büntetése mellőzhető -, aki az alapügy jogerős befejezése előtt az eljáró hatóságnak az általa szolgáltatott bizonyítási eszköz hamis voltát bejelenti.

Az irányadó tényállás szerint azonban arra, hogy a szolgáltatott bizonyítékok hamis voltát a terhelt feltárta volna, nem került sor. Az, hogy esetlegesen az ezzel kapcsolatos bizonyítási indítványát védője útján visszavonta, illetve kérte a becsatolt okiratok kirekesztését a bizonyítékok köréből, nem tekinthető ilyennek. Ráadásul az utóbbi indítványt a védő az I.r.terhelt fia - és nem a jelen ügy hamis bizonyítékokat szolgáltató I. r. terheltje - nevében nyújtotta be.

Ez a rendelkezés egyébként sem érinti a cselekmény minősítését. A törvényhely ugyanis nem a büntethetőséget megszüntető, hanem a büntetés kiszabásánál figyelembe veendő okot tartalmaz. A büntetés korlátlan enyhítésére vagy a büntetés kiszabás mellőzésére csak a bűnösség megállapítása mellett kerülhet sor.

Mindezekből következően nem sértettek anyagi jogszabályt az eljáró bíróságok sem azzal, hogy nem alkalmazták a terhelttel szemben a büntetés korlátlan enyhítését, illetve mellőzését lehetővé tévő törvényi rendelkezést. Ez a rendelkezés nem érinti a cselekmény minősítését. Alkalmazása amúgy is csak lehetőség, ezért az a körülmény, hogy a bíróság nem alkalmazta a Btk. 241. §-ának (2) bekezdését, nem képezheti felülvizsgálat tárgyát.

A vitatott bűncselekmény társadalmi veszélyességére vonatkozó védői indítvány sem alapos. Annak ugyanis, hogy a szolgáltatott hamis bizonyítékot a bíróság miként értékeli, illetve értékeli-e egyáltalán, a hamis tanúzás bűncselekményének megállapíthatósága szempontjából nincs jelentősége. A Btk. 238. § - ában szabályozott hamis tanúzás nem eredmény-bűncselekmény; a hamis bizonyíték szolgáltatásával befejezetté válik. Az, hogy a hamis bizonyítéknak milyen következményei voltak az eljárásra, kizárólag büntetés-kiszabási körülményként értékelhető, így felülvizsgálat tárgyát nem képezheti.

Nem követték el az eljárás bíróságok határozatuk meghozatala során a Be. 416. § (1) bekezdés c/ pontja szerinti eljárási szabálysértéseket sem. Ilyenre egyébként az indítványok nem is utaltak.

A III. r. terhelt által hivatkozott azon eljárási kifogás, amely szerint az I. r. terhelt meghatalmazása alapján a hamis okiratokat benyújtó védő a perújítási eljárásban nem járhatott volna el, sem helytálló.

A Be. 47. § (1) bekezdése szerint védőnek meghatalmazást a terhelt nagykorú hozzátartozója is adhat, aminek hatálya - amennyiben azt a (3) bekezdés alapján a terhelt nem vonja vissza - a 49. § (1) bekezdésére figyelemmel az eljárás jogerős befejezéséig tart. Ekként rendelkezett egyébként az 1973. évi I. törvény 48. § (1) és (2) bekezdése, illetve 50. § (1) bekezdése is. Így a perújítási kérelmet benyújtó védő meghatalmazása joghatályos volt.

A fent kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítványoknak nem adott helyt, és a megtámadott határozatokat a Be. 426. § alapján hatályukban fenntartotta.

Az ismételt indítvánnyal kapcsolatos tájékoztatás a Be. 416. § (4) bekezdés b) pontján, valamint a 418. § (3) bekezdésén alapul azzal, hogy a Be. 421. § (3) bekezdésére figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság az ugyanazon jogosult által ismételten, vagy a más jogosult által azonos tartalommal előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát is mellőzheti.

Budapest, 2008. január 29.

Dr. Belegi József s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészár Róza s.k. előadó bíró, Dr. Szabó Péter s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

írnok

AIné